

Nr 120.

Av herr **Svensson** i Krokstorp **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till bidrag till fiskare för förlust av fiskredskap m. m.*

Under punkt 157 i nionde huvudtiteln finns upptaget medel för bidrag till fiskare för förlust av fiskredskap m. m. Medelsåtgången har för budgetåret 1951/52 stannat vid 7 900 kronor och som reservation från budgetåret 1952/53 beräknas kvarstå ett belopp på 42 400 kronor, varför inget nytt anslag begäres för nästa budgetår.

Anledningen till att förbrukningen av medel blivit så liten har dock inte varit att fiskarens redskapsförluster varit så obetydliga att bidragsbehov ej förelegat. Tvärtom utgör redskapsförlusterna en mycket stor belastning för fiskerinäringens utövande och i många fall är redskapsförlusterna av katastrofal karaktär. Det har varit de stränga villkor, som gällt för erhållande av dessa bidrag, som avhållit från anslagets utnyttjande. Fiskarena, som är inställda på att klara sig själva, har nog också den åsikten, att de inte direkt är i behov av bidrag men att ett betydande behov föreligger för att vid stora redskapsförluster erhålla krediter för anskaffande av nya redskap. Genom de kreditrestriktioner som nu införts, har detta behov blivit större, och från fiskarorganisationer har till regeringen ingivits framställningar om effektivare åtgärder.

En sådan framställning har bland annat ingivits av Ostkustens ålfiskareförbund, förening u. p. a. i Kalmar. I framställningen anföres att fiskets i likhet med jordbrukets utövare vid katastroftillfällen anser sig ha rätt göra anspråk på statliga stödåtgärder. Denna inställning är fullt förklarlig, då fisket torde vara den näringsgren, som mest är utsatt för katastrofartad skadegörelse, och fisket på grund av sin ensidiga inriktning löper större risker än ett mera allsidigt inriktat jordbruk för att katastroferna blir förödande, vartill kommer att fiskarbefolkningen i stort sett har svag ekonomisk ställning och stora svårigheter att bära stormskadornas förluster. Då staten inför årets skördeskadorna inom jordbruket trätt hjälpsamtill, är det naturligt att fisket, som bär sin andel av livsmedelsförsörjningen, anser sig ha rätt att fordra samma tillgodoseende av rimliga anspråk.

Vi anser därför välmotiverat, att riksdagen ger till känna sitt beaktande av fiskerinäringens svårighet vid inträffade katastrofer genom att dels hos Kungl. Maj:t påkalla en översyn av de bestämmelser, som gäller för

erhållande av bidrag till fiskare vid förlust av fiskredskap, och dels utredning om hjälp genom stödlån vid dylika förluster. Då enligt fiskeristyrelsens meddelande i nionde huvudtiteln (s. 259) någon anslutning bland fiskarena till den statsunderstödda fiskredskapsförsäkringen ännu icke kommit till stånd och det inte heller synes troligt, att en mera allmän anslutning till densamma kommer att ske inom den närmaste framtiden, synes en översyn av grunderna för denna fiskredskapsförsäkring också vara påkallad.

Hänvisande till vad vi här anfört hemställer vi,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t ville begära översyn och utredning rörande statliga hjälpåtgärder för fiskare vid förlust av fiskredskap.

Stockholm den 22 januari 1953.

Sven Svensson
i Krokstorp.

Einar Hæggbloom.

Jöns Nilsson.

Nils Agerberg.

Rolf Eliasson.

Erik Magnusson.

Ernst V. Staxäng.

Nr 121.

Av herr **Hæggbloom m. fl.**, om ersättning åt arrendatorn
C. Elm för vattenskador å 1951 års skörd.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 93.)

Stockholm den 23 januari 1953.

Einar Hæggbloom.

Gunnar Ericsson
i Näs.

Arvid Jonsson.
